

[Skatteministeren]

ne skrive under på en selvangivelse, uden at de egentlig vidste, hvad det var for tal, de skrev under på, for der var bare nogle gule felter og ingen tal.

Det var oven i købet sådan, at hvis skatteyderen formastede sig til at skrive sine egne tal i de gule felter, så tog skattevæsenet sig overhovedet ikke af det. Det blev bare overtrumfet af edb-systemerne.

Det gjorde vi op med i 1988, hvor vi indførte en ny selvangivelse, hvor vi sagde, at det skal frem i lyset, hvad skattevæsenet har af tal om os. Alle de tal, som skattevæsenet har registreret om borgerne, skal frem i lyset, de skal trykkes på selvangivelsen. Og den selvangivelse, vi sender ud, er så ikke en selvangivelse med anonyme gule felter. Nej, det er en selvangivelse, hvor alle de tal, der er registreret om os, står klart og tydeligt og skatteborgeren kan kontrollere, om skattevæsenets tal er korrekte.

Hvis skattevæsenets tal er fyldestgørende og korrekte, behøver skatteborgeren ikke at gøre mere.

Hvis skattevæsenets tal er forkerte eller der mangler nogle tal, kan man som borger rette tallene eller føje nye tal til.

Det var filosofien bag selvangivelsesreformen, som den blev gennemført i 1988, og det var virkelig en styrkelse af skatteborgerens retssikkerhed.

Men ved den lejlighed blev der stillet det krav, at der skulle være sikkerhed for, at årsopgørelsen kunne komme ud til borgeren inden sommerferien. For at sikre dette indførte vi som et tilbud oplysningskortet, som blev sendt ud i januar måned, og så sagde vi til skatteyderne: Hvis I vil være sikre på at få en årsopgørelse inden sommerferien, kan I udfylde oplysningskortet, men hvis I i øvrigt er ligeglade, kan I lade oplysningskortet ligge. Det var frivilligt.

Jeg vil gerne sige til fru Anne-Marie Meldgaard, at skatteyderne har ikke opfattet det som mere besværligt, end at 75-80 pct. af alle har benyttet dette frivillige tilbud, oplysningskortet, som jo er en meget, meget simpel blanket. Det er faktisk sådan, at 75-80 pct. af skatteborgerne har benyttet dette oplysningskort. Det har altså været en stor succes i den tid, det har fungeret i. Men vi sagde allerede dengang, at dette oplysningskort kun skulle fungere, indtil vi havde fået teknikken sådan på plads,

at vi kan nøjes med at sende den fortrykte selvangivelse ud. Det er den situation, vi nu er nået frem til her i 1992.

Der er to nye forhold, som gør, at vi nu kan droppe oplysningskortet. Det første er, at vi har fået tilføjet flere områder, hvor der er automatisk indberetningspligt. Et af de markante er, at vi har fået indberetning af faglige kontingenter.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg var betænkelig ved at gøre det, men det har baggrund i, at jeg mener, at det rigtige er at afskaffe fradragsretten for faglige kontingenter, og jeg var bange for, at ved at indføre indberetningspligt for faglige kontingenter ville vi snarere befæste fradraget frem for at åbne mulighed for at få det afskaffet.

Men samtidig var det regeringens synspunkt, at hvis vi skal have disse fradrag for faglige kontingenter, er der klart en administrativ forenkling i at gøre det indberetningspligtigt. Der er også noget retssikkerhedsmæssigt fornuftigt i det, og det er så det, der er sket. Det er altså den ene ting, der har muliggjort, at vi nu kan komme af med oplysningskortet; det er, at området for automatisk indberetning er blevet udvidet.

Den anden grund er, at vi i Told- og Skattestyrelsen nu er blevet overbevist om, at edb-teknikken kan klare at rykke forskellige indberetningsfrister frem for de indberetningspligtige. Disse ting tilsammen gør, at vi nu kan skrotte oplysningskortet og lave den forenkling for skatteyderne, det er, at rigtig mange skatteydere nu kun hører fra skattevæsenet én gang, nemlig i april måned, når der kommer en selvangivelse. Den indeholder alle de tal, som skattevæsenet har om os. Hvis tallene er korrekte og fyldestgørende, er det samtidig en årsopgørelse, og så behøver man ikke at foretage sig videre. Det er et kæmpemæssigt fremskridt administrativt og retssikkerhedsmæssigt, og derfor er jeg glad for den positive modtagelse af lovforslaget, der har været.

Jeg skal kun sige til hr. Jens Thoft, at hr. Jens Thoft forhåbentlig er opmærksom på, at dette forslag giver besparelser. Det er rigtigt, som hr. Jens Thoft siger, at der er nogle engangsudgifter – det er der jo altid, når man lægger edb-systemer om – men den langsigtede besparelse på dette er 14 mio. kr. om året og en arbejdsmæssig lettelse alene i den statslige